

PARRÒQUIA
SANT JULIÀ DE LÒRIA

Càritas
Parroquial de Sant Julià de Lòria

Voluntaris de Càritas

La caritat de l'Església

- Per a l'Església la caritat no és una mena d'activitat d'assistència social que també es podria deixar a altres, sinó que pertany a la seva natura i és manifestació irrenunciable de la seva essència.
- L'Església no pot descuidar el servei de la caritat, tal com no pot ometre els Sagraments ni la Paraula.

El servei de la caritat

- Tots els cristians tenen el dret i el deure d'implicar-se personalment per a viure el manament nou que Crist ens va deixar.
- Amor a Déu i amor als altres es fonamenten entre si: en el més humil trobem Jesús mateix i en Jesús trobem Déu.

Què és Càritas

Càritas

És la institució bàsica, encara que no única, de la sol·licitud de les Esglésies diocesanes pels pobres i marginats.

Què és Càritas

- És una entitat sense ànim de lucre i el seu finançament és sobretot privat.
- Està formada per voluntariat i professionals, i acompanya els sectors socials més desafavorits, caminant amb la triple missió de denunciar, anunciar i transformar.

Càritas és Església

- Institucionalment Càritas és part essencial de l'Església. Una església sense caritat no existeix. I Càritas és la institució de l'amor de l'Església.
- Càritas és la carícia de l'Església al seu poble. La carícia de la mare Església als seus fills, la tendresa, la proximitat. (Papa Francesc)

Objectius i finalitat de Càritas

- Promoure, orientar i coordinar l'acció social i caritativa de la diòcesi.
- **A) Ajudar a la promoció humana i al desenvolupament integral de les persones.**
- **B) Sensibilitzar la societat,**
- **C) Promocionar la justícia social.**

L'espiritualitat de Càritas

- El fonament de l'espiritualitat de Càritas és donar-se a si mateix, sortir d'un mateix, estar al servei continuat de les persones que viuen en situació de perifèria.
- És l'espiritualitat de la tendresa i nosaltres hem exclòs de l'Església aquesta categoria que és la maternitat de l'Església. (Papa Francesc)

L'espiritualitat de la tendresa

- L'Església és mare, fonamentalment mare i, per a mi, aquesta categoria de la tendresa constitueix l'eix al qual ha de referir-se sempre l'espiritualitat de Càritas. Cal recuperar la tendresa per a l'Església.
- *(Papa Francesc).*

A qui ajuda Càritas

Càritas ajuda tothom sense tenir en compte la religió, nacionalitat, gènere o ètnia dels beneficiaris.

L'austeritat en la gestió de Càritas *

- Tota la gestió de Càritas ha de ser sòbria i austera del tot, no solament en la realitat sinó també en l'aparença.
- Quan gràcies a la generositat d'una persona o institució es fa una publicitat o una despesa de certa importància cal fer-ho constar explícitament.

La transparència de la gestió *

- Els diners i els béns que administra Càritas no són propis, són dels pobres. Això exigeix una administració absolutament curosa i transparent.

Els voluntaris de Càritas

- Càritas és l'amor de la Mare Església que s'apropa, acarona i estima.
- Els voluntaris de Càritas sou els testimonis primaris i intitucionalitzats de l'amor de l'Església. *(Papa Francesc)*

Els voluntaris de Càritas

- A més de la preparació professional, necessiten també i sobretot la formació del cor: se'ls ha de guiar cap aquest trobament amb Déu en Crist, que susciti en ells l'amor i obri el seu esperit a l'altre, de manera que *l'amor al proïsme ja no els sigui un manament, sinó una conseqüència que es desprèn de la seva fe*, la qual actua per la caritat.

L'esperit del voluntari

- El voluntari s'ha de distingir per no limitar-se a realitzar amb destresa el més convenient en cada moment, sinó per la seva dedicació a l'altre amb una atenció que surt del cor, perquè l'altre experimenti la seva riquesa d'humanitat.

La funció del voluntari

- La vostra funció és bipolar: per un costat heu d'anar a les perifèries existencials a ajudar, curar, promoure i tot el que hem dit, i, per l'altre, portar a l'Església, o sigui a les vostres comunitats, aquest sentiment de tendresa, que més que un sentiment és un valor, és un dels trets que l'Església mare no pot perdre.
(Papa Francesc)

No n'hi ha prou en fer i en donar

- En l'activitat caritativa *no hem de limitar-nos a una mera o recollida o distribució de fons*, sinó que *hem de prestar una especial atenció a la persona que es troba en situació de necessitat* i fer també una funció pedagògica en la comunitat cristiana, afavorint l'educació a la solidaritat, al respecte i a l'amor segons la lògica de l'Evangelí de Crist.

L'actitud de servei

- El voluntari no adopta una posició de superioritat davant l'altre, per miserable que sigui momentàniament la seva situació. Crist va ocupar l'últim lloc en el món, la creu, i amb aquesta humilitat radical ens ha redimit i ens ajuda constantment. Qui és capaç d'ajudar reconeix que, d'aquesta manera, també ell és ajudat; poder ajudar no és mèrit seu ni motiu d'orgull.

La recta intenció

- La caritat no ha de ser un mitjà de proselitisme. L'amor és gratuït, no es practica per obtenir altres objectius. Però això no significa que l'acció caritativa hagi, per dir-ho així, de deixar de costat Déu i Crist.
- Qui exerceix la caritat en nom de l'Església, mai no intentarà imposar als altres la fe de l'Església.

El risc tràgic de la burocràcia *

- Les persones necessiten sempre més que una atenció tècnicament correcta. Necessiten humanitat. Necessiten atenció cordial.
- Si els voluntaris ho recordem, mai ens convertirem en mers funcionaris o freds buròcrates. **La burocràcia a l'Església –diu el papa Francesc- allunya les persones de Déu.**

El testimoni de la vida

- El testimoni que dóna una persona amb la seva vida val més que totes les paraules. Per això la conducta personal del voluntari oposada als principis cristians constituiria un evident contratestimoniatge.

Normes pràctiques pel voluntari *

- **A. Posar-se al lloc de la persona que demana**
- Demanar costa, demanar acomplexa. El voluntari ha de ser conscient d'aquesta situació i posar-se al lloc del seu interlocutor.
- No ho fem nosaltres més difícil. Donem facilitats, fem el camí més planer.

Normes pràctiques pel voluntari *

- **B. Ser receptiu, ser acollidor.**
- Cal fer un esforç de comprensió i ser generós. No interrompre, escoltar, escoltar sempre amb atenció, fins i tot quan sabem que no podrem solucionar el problema.
- No deixar mai de donar explicacions i fer-ho amb caritat.

Normes pràctiques pel voluntari *

- **C. Acollir respectant la llibertat**
- El voluntari proposa, no mana, no commina. El punt de vista de l'altre pot no ser compartit però ha de ser respectat. El voluntari mai ha d'aprofitar-se de la seva situació per imposar el seu criteri.

Normes pràctiques pel voluntari *

- **D. Acollir, respectant la diferència**
- Quan la persona que acollim no és del país cal fer un esforç per situar-se al seu lloc, per comprendre-la. Hem de respectar la seva cultura i maneres de fer. Mai fer-ne el més petit objecte de crítica o ironia.

Normes pràctiques pel voluntari *

- **E. Cal ser amables i donar totes les facilitats.**
- No fem esperar sense motiu, siguem puntuals. No exigim massa formalitats. No demanem papers, si podem resoldre el problema amb una simple trucada.
- Recordem que no som funcionaris. **Nosaltres estem al servei dels altres i no al revés.**

Normes pràctiques pel voluntari *

- **F. La virtut de la discreció**
- Discreció en la manera d'ajudar, a fi que mai la dignitat de l'altre quedi ferida. L'ajuda ha de ser el més reservada possible. Ha de fer-se no com una almoina humiliant sino com una manera fraterna de compartir.
- El secret *professional* del voluntari.

Normes pràctiques pel voluntari *

- **G. Confiem en les persones**
- La manca de voluntat, de constància o el desinterès de la persona que ajudem (p.e. en les persones amb addiccions) ens pot fer pensar que la nostra tasca és inútil.
- Més que mai hem d'actuar amb esperit evangèlic i no perdre l'esperança fins i tot quan el mateix interessat l'ha perduda.

Normes pràctiques pel voluntari *

H. No tothom ve a nosaltres de bona fe.

- Alguna vegada voldran enganyar-nos. Cal estar previnguts però no tan exageradament que fem pagar les nostres prevencions a persones de bona fe.
- En cas de dubte, es preferible evitar que quedin ferides la justícia i la caritat.
- En cas de necessitats elementals i primàries (aliments, roba, ..) **mai un no a la primera demanda.**

La superació del desànim

- A vegades, l'excés de necessitats i els límits de les seves pròpies actuacions faran sentir al voluntari la temptació del descoratjament. Aleshores li serà útil recordar que ell no és més que un instrument a les mans del Senyor. S'alliberarà així de la presumpció d'haver de millorar el món en primera persona i per si sol. Farà amb humilitat el que és possible i confiarà la resta al bon Déu.

La força del voluntari

- “Animeu-vos a seguir aquest camí de fidelitat a l’home i a Déu amb alegria, posant sempre al centre la persona de Jesús”.
- “Trobeu cada dia temps per a l’encontre personal amb Déu en l’oració. Aquesta serà la vostra força en els moments més difícils de desil·lusió, de sol·litud i d’incomprensió.” (Papa Francesc)